Cuda Jezusa i współczucie

Jezus Chrystus — życie i nauka • Mk 2:1–12; J 9:1–3

Myśl przewodnia

Historia uzdrowienia pokazuje troskę o człowieka i pytania o autorytet Jezusa.

Opowieść i opracowanie dla uczestnika

W Mk 2:1–12 czterech mężczyzn przynosi do Jezusa osobę z paraliżem. Ze względu na tłum docierają do środka przez dach i opuszczają matę.

Jezus zwraca się do człowieka i mówi o odpuszczeniu grzechów. Uczeni w Piśmie zastanawiają się, kto ma prawo odpuszczać grzechy.

Jezus odpowiada na ich myśli i poleca mężczyźnie wstać. Marek kończy opowiadanie zdumieniem świadków. W centrum są zarówno uzdrowienie, jak i pytanie o to, kim jest Jezus.

W Mk 2:1–12 Jezus najpierw mówi o odpuszczeniu grzechów, co wzbudza sprzeciw uczonych w Piśmie. Dopiero potem następuje uzdrowienie. J 9:1–3 pomaga uniknąć błędnego wniosku, że każde cierpienie jest karą za przewinienie. Osoba z niepełnosprawnością ma taką samą wartość jak inni. Uczeń może zaproponować pomoc, lecz powinien uszanować decyzję drugiego człowieka.

Uważnie czytając, zauważamy też coś ważnego: autor nie mówi, że paraliż był karą za grzech chorego. Osobom chorym należą się szacunek, pomoc i odpowiedzialna opieka.

Cele lekcji

• Odnajduje Mk 2:1–12 i rolę czterech ludzi.

• Rozpoznaje temat odpuszczenia grzechów.

• Odrzuca obwinianie osób chorych za ich choroby.

• Odpowiada na pytanie kontrolne: Co w Mk 2 budzi sprzeciw uczonych w Piśmie?

Przebieg zajęć

Pytanie badawcze — 4 min

Czy można człowieka oceniać na podstawie tego, czy chodzi sprawnie?

Czytamy wskazane wersety — 10 min

Lektura Mk 2:1–12; J 9:1–3. Uczniowie idą za Jezusem i obserwują, jak spotyka się z potrzebującymi. W Kafarnaum czterech ludzi przynosi do Niego osobę z paraliżem, a opowiadanie łączy uzdrowienie z pytaniem o autorytet przebaczania grzechów.

Badamy znaczenie — 9 min

W Mk 2:1–12 znajdźcie cztery części: pomoc przyjaciół, słowa Jezusa, sprzeciw, uzdrowienie.

Zadanie zespołowe — 12 min

W grupach napiszcie osobno: co mówi tekst o paraliżu / czego tekst nie wyjaśnia.

Wniosek i zastosowanie — 5 min

Podsumujcie, że nie wolno wyciągać z historii wniosku o winie chorego.

Ćwiczenie uzupełniające

Zapisz osobno: postępowanie przyjaciół, słowa Jezusa, reakcja uczonych, uzdrowienie.

Pytania i propozycje odpowiedzi

Co zrobili czterej ludzie?

Doprowadzili potrzebującego do Jezusa.

Dlaczego uczeni w Piśmie byli zaniepokojeni?

Jezus mówił o odpuszczaniu grzechów.

Czy Marek wyjaśnia chorobę jako karę?

Nie, tego w tekście nie ma.

Co w Mk 2 budzi sprzeciw uczonych w Piśmie?

Wypowiedź Jezusa o odpuszczeniu grzechów i wynikające z niej pytanie o Jego autorytet.

Pomoce dydaktyczne

• Biblia Mk 2, J 9

• arkusz czterech części

• kolorowe karteczki

Wskazówki biblijne i wychowawcze

• W Mk 2 Jezus mówi najpierw o odpuszczeniu grzechów, następnie o uzdrowieniu; spór dotyczy Jego autorytetu. J 9:1–3 odrzuca mechaniczne łączenie niepełnosprawności z osobistą winą. Nie przedstawiaj braku uzdrowienia jako braku wiary i nie przeprowadzaj pokazów sugerujących leczenie.

• Oddziel obserwacje zawarte w tekście od wniosków i odniesień współczesnych; pozostaw czas na pytania, także bez odpowiedzi.

• Choroba lub niepełnosprawność nie stanowią dowodu osobistej winy.

• Mk 2:1–12 opisuje człowieka sparaliżowanego, którego czterej ludzie wnoszą do domu przez otwór w dachu. Jezus najpierw mówi o odpuszczeniu grzechów, potem o powstaniu i chodzeniu.

• Spór z uczonymi w Piśmie dotyczy autorytetu odpuszczania grzechów (Mk 2:6–10). W opowiadaniu uzdrowienie jest znakiem potwierdzającym misję Jezusa, a nie zwykłą sztuczką.

• Mk 2 nie wskazuje, że paraliż tej osoby był następstwem osobistego grzechu. J 9:1–3 dodatkowo podważa automatyczne przypisywanie chorób winie osoby chorej.

• Relacje o cudach są świadectwami teologicznymi. W starszych grupach rozróżniaj pytania o to, co tekst opowiada, co znaczy dla wierzących i jak historyk bada starożytne świadectwa.

• Nie obiecuj, że odpowiednia modlitwa zawsze spowoduje uzdrowienie. Osoby z niepełnosprawnościami mają pełną godność, a współczesna pomoc medyczna pozostaje odpowiedzialnym działaniem.

• Nie obiecuj uzdrowienia w zamian za modlitwę; nie pytaj dzieci o ich diagnozy.

• Nie inscenizuj podnoszenia uczniów ani przenoszenia kogokolwiek na macie. Nie sugeruj winy za niepełnosprawność i choroby. Nie zniechęcaj do leczenia; nie wymagaj ujawniania chorób rodzinnych.

• Mk 2:1–12 wiąże uzdrowienie i odpuszczenie grzechów. Nie sugeruj, że cierpienie i niepełnosprawność są karą za osobiste grzechy.

• Uwagi do interpretacji i bezpieczeństwa: W Mk 2 Jezus mówi najpierw o odpuszczeniu grzechów, następnie o uzdrowieniu; spór dotyczy Jego autorytetu. J 9:1–3 odrzuca mechaniczne łączenie niepełnosprawności z osobistą winą. Nie przedstawiaj braku uzdrowienia jako braku wiary i nie przeprowadzaj pokazów sugerujących leczenie.

Kontynuacja w domu

Omówcie, dlaczego pomoc powinna uwzględniać zgodę i potrzebę osoby, która ją otrzymuje.